

[Knud Kristensen.]

at gøre til Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen. Det ærede Medlem udtalte, at det var hans Opfattelse, at ca. 50 000 af dem, der nu er arbejdsløse, er arbejdsløse paa Grund af Landbrugskrisen. Deri er jeg enig med det ærede Medlem. Jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem i, at der er en Fare baade udadtil og indadtil i de Tilstande, som vi har, med Landbrugskrisen og med Arbejdsløsheden, i det hele taget med den lave Løn, som der baade for Lønarbejdere og for selvstændige næringsdrivende er for Udøvelse af Landbrugsvirksomhed.

Men naar saa det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om, at det jo egentlig var Landbrugernes egen Skyld — det var, som om det var ond Vilje, eller i hvert Fald Mangel paa god Vilje, som var Skyld i, at de ikke gav en højere Løn —, saa vil jeg sige, at det er en ganske urimelig Paastand. Naar det Erhverv, de arbejder i, ikke kan give nogen rimelig Løn for det Arbejde, de udfører, er det en urimelig Paastand, at det i Virkeligheden er Landbrugets Indehavere, der har Medansvaret for, at den Løn, der ydes for dette Arbejde, er saa lille.

Naar nu det ærede Medlem og i det hele taget Regeringspartierne mener, at Landbrugskrisen og Arbejdsløsheden hører sammen, saa er det jo ret forunderligt, at hver Gang de skal gøre noget til Afhjælpning af Landbrugskrisen, saa vil de have Betaling for det. De vil næsten have ekstra Betaling for at afhjælpe eller i hvert Fald formindske Landbrugskrisen og skaffe de 50 000 i Arbejde. Det er dog en mærkelig Stilling at indtage for et Regeringsparti, som endda siger, at det særlig vil varetage Arbejdernes og herunder selvfølgelig ogsaa de arbejdsløses Interesser. Naar de har den Opfattelse, at Landbrugskrisen og Arbejdsløsheden betinger hinanden, at man ved at afhjælpe Landbrugskrisen ogsaa sætter indtil 50 000 af de arbejdsløse i Arbejde, er det dog en mærkelig Stilling at indtage, at hver Gang der skal foretages Foranstaltninger til at afhjælpe Landbrugskrisen, saa skal man have noget for det.

Det var jo det, der gik igennem de Forslag, de havde stillet, det var ogsaa det, der gik igennem den højtærede Statsministers Udtalelser, da han havde Ordet under Finanslovbehandlingen: Der maa noget for noget! Skal Landbrugskrisen afhjælpes, skal Landbrugerne have bedre Vilkaar, maa der betales for det! Der er nogle andre, som ogsaa skal have noget!

Jeg siger, det er en højst mærkelig Opfattelse, en højst mærkelig Politik fra Regeringens Side.

Man henviser til, at Grunden til Landbrugskrisen er den store Gæld, som Landbruget har skaffet sig. Det tror jeg nu ikke er rigtigt. Selvfølgelig var det godt og heldigt, om Landbruget havde noget mindre Gæld, akkurat ligesom det var heldigt, om alle andre erhvervsdrivende her i Landet havde lidt mindre Gæld, saa kunde de bedre klare sig. Det er ganske naturligt, men jeg tror ikke, at Landbruget har væsentlig større Gæld som Erhverv end saa mange andre Erhverv.

Men Gælden er kun den ene Side af Sagen, det er Passiverne; Aktiverne har ogsaa en vis Berettigelse, naar der skal gøres Status. Og selv om Landbrugerne har en forholdsvis stor Gæld, er deres Gæld i al Almindelighed dog ikke af en saadan Højde som deres Aktiver, og man kan derfor sige, at de fleste har en mere eller mindre beskedne Formue.

Det, som Statsministeren i Virkeligheden ankede over, var, at Landbrugernes Formue var for lille; de skulde have en større Formue, saa kunde de bedre klare sig. Og det er saa sandelig rigtigt. Man kunde jo spørge: Hvad har da Statsministeren sparet sig op i de Aar, der er gaaet? Har han nogen større Formue, saaledes at han har noget at lade andre Samfundsborgere høre? Han har da ikke været kriseramt hele Tiden. Og de andre, som taler om Landbrugets Gæld, hvad har de da sparet sig op? — det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen var ogsaa inde herpaa. Det vilde være rart, om de kunde henvise til sig selv som et godt Eksempel til Efterfølgelse.

Det er i og for sig ikke saa mærkeligt, at Formueopsparingen inden for Landbruget ikke er saa stor, som ønskeligt er, for hele Regeringens Politik gaar jo ud paa, eller er i hvert Fald gaaet ud paa, at præmiere Gældsstiftelsen inden for Landbruget. Jeg skal erindre om Kriseforliget i 1931; hvad gik det ud paa? Ja, Betingelsen for at faa Statsunderstøttelse til Betaling af Skatter var, at man havde skaffet sig en betydelig Gæld, og de, som havde størst Gæld, fik mest! Præmiering af Gældsstiftelse var altsaa Princippet i det Kriseforlig, der da blev gennemført. Det samme var Tilfældet med Regeringens Forslag i September 1933, Konverterings- og Renteletelsesforslaget, det var ogsaa en Præmiering af dem, der havde den største Gæld. Og nu Forslaget i Sommeren 1934 om Rentetil-